

Мандрівна квітка

Іван Сенченко

Увечері Катруся гуляла в саду. Над стежкою розцвіла червона квіточка,

— Добри вечір! Як поживаєш? — вигукнула дівчинка і сплеснула в долоні.— Яка ж ти гарна! Неначе вміта. Дай я трохи біля тебе посиджу.

Маківочка не вміла розмовляти. А Катрусі здалося, що вона сказала:

— Присядь. Коли хочеш, я на тебе одну пелюсточку скину.

Війнув вітерець, і на дівчинку впала червона пелюсточка.

Катруся поклала її на долоню і погукала сусідського хлопчика Василька, з яким дружила:

— Васильку, а йди-но сюди, глянь, яка пелюсточка красива.

Василько підійшов, подивився й сказав:

— Таки справді гарнесенька...

Потім Катруся повечеряла і лягла спати. Вранці вийшла надвір, зайшла в сад і скрикнула від здивування:

— Ой, матусю! Глянь, куди за ніч квіточка перейшла. Увечері була он там, а тепер ось де...

Мама Катрусіна поглянула і каже:

— Квіточки, доню, тільки в казці ходять. То вчорашня маківочка облетіла вночі, а вранці інша зацвіла. А тобі здалося, що вона сюди перейшла. Зрозуміла?

— Ні, я не хочу так,—відповіла Катруся.— Хочу, щоб квіточки ходили. Я ходжу — хай і вони ходять!